ANTEP SEMALARINDA BİR ŞAHİN

a

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM

ZOR KARAR

İşgal Günleri

Anadolu'nun düşman kuvvetleri tarafından işgal edilmek istendiği yıllardı. Güzel şehirlerimizden Antep de işgal edilmek istenen şehirlerimizden biriydi.

Düşman işgalleri karşısında elleri kolları bağlı olan hükümet ve onun görevlileri de bir şey yapamıyorlardı. Antep'te de aynı durum yaşanıyordu. Antep valisi düşman komutanının her dediğini sorgulamadan kabul ediyor ve kolayca yerine getiriyordu.

Valinin aklında ne Antep'i düşman işgalinden kurtarmak ne de düşmanla çarpışmak düşüncesi vardı. O sadece kendi makamını düşünüyor. Bu makamda kalabilmek için her istenileni yapıyor, düşman komutanının bütün isteklerine boyun eğiyordu.

Başkomiser Fevzi Bey

Bir gün vali Başkomiser Fevzi Bey'i makamına çağırdı. Onun karşısında adeta aslan kesilmiş bir edayla konuşmaya başladı.

– Başkomiser! Kumandan şehirdeki huzursuzluklardan çok şikâyetçi... Şehirde kuvayı milliye mensubu ve onlara destek verenlerin acilen tutuklanmasını ve hapse atılmasını istiyor. Bu konuda sizden elinizden geleni yapıp hemen bu kişileri yakalayıp tutuklamanızı istiyorum.

Vali, Fevzi Bey'in gözlerine bakarak devam etti.

– Şimdi akıllı olma zamanı Fevzi Bey. Şu kuvayı milliyeciler şehri hatta yurdu düşman işgalinden kurtaracaklarını iddia ediyorlar. Ben bu iddiaya inanmıyorum. Hem bu kadar güçlü bir orduyla, bu kadar çok askerle nasıl başa çıkacaklar. Elde silah yok, düzenli askeri birlikler yok. Artık şunu

anlamalıdırlar ki artık bizi düşman gördüğümüz bu adamlar yönetiyor. Kuvayı milliyeciler bizi yönetmiyorlar.

Başkomiser Fevzi Bey, düşman askerlerini savunduğu ve onlarla sürekli işbirliği içinde bulunduğundan dolayı valiye çok kızıyordu. Kendisi de kuvayı milliyecilere karşıydı. Ama düşman askerlerine karşı kayıtsız şartsız bağlanmayı, onların her dediğini, her istediğini yapmayı da kabullenemiyordu.

Hükümet, istemeden de olsa düşmanlarla bir anlaşma yapmak zorunda kalmıştı. Yine zamanı geldiğinde vatanı hükümet ve başındaki padişah kurtaracaktı. Yalnız biraz süreye ihtiyaçları vardı.

Fevzi Bey, kuvayı milliyecilerin pek bir şey yapabileceklerine ihtimal vermiyordu. Antep'te kurulan Müdafaai Hukuk Cemiyeti taraftarlarını takip ettiriyor, onlara rahat bir çalışma alanı ve ortamı bırakmıyordu. Bazen de kuvayı milliyecilerden bazılarını ve onların taraftarlarını karakola çağırıp nasihatte bulunuyor, bu yapılanmadan vazgeçmeleri gerektiğini öğütlüyordu.

– Şimdilik vatan kurtarma plânlarından vazgeçin. Elbette hükümet ve padişah efendimiz gerekeni zamanı gelince yapacaklardır. Onun etrafında toplanmalı. Ona destek olmalıyız. Bakın sizi son defa uyarıyorum. Düşman komutanı ve vali bey sizin hemen yakalanıp tutuklanmanızı istiyor. Ben ise size son bir fırsat daha veriyorum. Aklınızı başınıza toplayın. Hepimiz vatanımızı seviyor, onu kurtarmak istiyoruz. Ama elbet bunun da zamanı gelecek.

Antep'te Kuvayı Milliye

Antep'te diğer kuvayı milliyeciler ile beraber bazı polisler de kuvayı milliyeye gönülden inanmışlardı. Bu teşkilat etrafında toplanıldığında başarılı olacaklarına inanıyorlardı. Bu yüzden Başkomiser Fevzi Bey'le aynı fikirde değillerdi. Fakat kendisine bir şey demekten çekiniyorlardı. Fevzi Bey de aslında vatanını, milletini seven bir insandı. Ancak hükümetin ve padişahın hâlâ bir şeyler yapıp vatanı kurtarabileceğini inanıyor ya da inanmak istiyordu.

Zaten her zaman,

– Biraz daha bekleyin, diyor da başka bir şey demiyordu.

Nereye kadar beklenecekti. Düşman yurdun her köşesini işgal ediyordu. Her geçen gün yeni işgal haberleri geliyordu. Hâl böyleyken başkomiserin "Biraz daha bekleyin." uyarısı ümitleri kırıyordu.

Daha ne kadar beklenebilirdi? Artık bu işgallere dur demenin zamanı gelmemiş miydi?

Polis memurlarından Ahmet Bey de bu görüşte olanlardandı. Yani artık beklemenin boş olduğunu düşünüyor, bir an önce harekete geçilmesi gerektiğini savunuyordu. Bu yüzden kuvayı milliyecilerle işbirliği yapıyordu. Fakat komiseri Fevzi Bey onunla aynı fikirde değildi.

Komiser Fevzi Bey kısa bir süre sonra valinin baskısına dayanamayarak emniyet teşkilatındaki polisleri daha sıkı takip ettirmeye başladı. Artık onların attığı her adımı biliyordu. Nereye gittiklerini, nerede toplandıklarını, neler yaptıklarını kontrol ediyordu. İstese hepsini hemen tutuklatırdı. Bunları vali aracılığıyla daha da kolay yapardı, ancak yapmıyordu. Çünkü yanında çalışan polislerin iyi niyetinden, dürüstlüğünden, cesaretinden zerre kadar kuşku duymuyordu. O polislerin hepsi de vatanını seven, onun için canını verebilecek kimselerdi.

O gün Antep Emniyet Teşkilatı'nda çalışan polislerden kuvayı milliye taraftarı olanlar akşam gizlice kuytu bir yerde toplanmıştı. Kendi aralarında konuşuyorlardı.

– Arkadaşlar, yoldaşlar bir şeyler yapmamız lazım.

– Ne yapalım.

– Komiserin gözü üzerimizde, sürekli takip ettiriyor.

– Evet, attığımız her adımı biliyor.

– Kuvayı Milliyeci polisleri tutuklatmak istiyor.

– Buna bir çözüm yolu bulmamız lazım.

– Evet, arkadaşlar bu gözaltından kurtulamazsak sağlıklı bir harekette bulunamayız.

Konuşmalar bu şekilde devam ederken orta sıralarda oturmakta olan polis memuru Ahmet Bey söz istedi. Ayağa kalktı ve konuşmaya başladı.

– Arkadaşlar biliyorsunuz, Başkomiser Fevzi Bey benim amirimdir. Kendisi ahlâklı, dürüst, vatansever birisidir.

– Madem vatansever biri, o zaman bizi ne diye izletiyor.

– Arkadaşlar, o da emir kuludur. Yoksa iyi niyetli olduğundan eminim. İyi niyetli olmasa şimdiye kadar bizi çoktan tutuklatırdı. Düşman komutanının her istediğini yapan valinin baskısı olmasa bizi izleteceğini zannetmiyorum. Hem o

da bizim iyi niyetli olduğumuzu biliyor. Hepimizi tanıyor.

– Ama bizi engelliyor, bize göz açtırmıyor.

– Yahu arkadaşlar! Beni konuşturmuyorsunuz ki! Bu işi kökten çözecek bir plânım var. Amirimizi kaçıralım. Kaçırdıktan sonra ona bizim niyetimizin ne olduğunu, ne yapmak istediğimizi iyice anlatalım. Onu da kendi safımıza çekelim.

– Hadi canım!

– Komiser kaçırılır mı hiç?

– Amirimin bizi anlayışla karşılayacağına inanıyorum. Görürsünüz, ikna olduktan sonra bize hak verecektir. Düşmanı vatanımızdan atmak istediğimizi söyleyeceğiz. Bunu nasıl yapacağımızı ona anlatacağız. Bize inanacaktır.

– Ya inanmaz ve bizi tutuklatırsa... O zaman ne yaparız?

– O zaman ne yapacağımızı bana bırakın.

– Sen ne yapacaksın?

– Vatan ve milletin selameti için amirimi ben kendi ellerimle öldüreceğim. Mecbur kalırsak istemediğim halde bunu yapacağım.

Ahmet Bey'in bu söyledikleri arkadaşlarını hayrete düşürmüştü. Bir polis, amirini öldüreceğini söylüyordu.

Komiser Fevzi Bey ise günlerdir düşünüyordu. Aklında düşmanın yurttan atılması vardı. Ama bu nasıl olacaktı? Düşman gemileri boğazda yönetim merkezine toplarını çevirmiş bekliyorlardu. Ordu dağıtılmıştı. Ankara'daki milletvekilleri ve kuvayı milliyeciler... Hepsi ama hepsi "Ya istiklal ya ölüm!" diyor da başka bir şey demiyordu. "Yoksa ben mi yanılıyorum. Bunca sene padişaha hizmet ettim. Vatana hizmet ettim. Şimdi ne yapmalıyım? Kuvayı milliyecilere mi katılsam acaba? Kuvayı milliyeciler beni de aralarına alırlar mı? Bana güvenebilirler mi? Ya ben onlara güvenebilir miyim? Şu düşmanın ettiğine bak. Artık kimse kimseye güvenemiyor." diye düşünceler geçti aklından Fevzi Bey'in.

Kuvayı Milliyeciler Harekete Geçiyor...

Dalgın dalgın düşünen Fevzi Bey, artık padişahın ve İstanbul hükümetinin dediğini yapmakla vatanı kurtaramayacaklarına kanaat etmişti. Bir akşam karakolda geç saatlere kadar kaldı. Bu sırada aniden kapı çalındı.

– Kim o?

– Benim amirim. Polis Ahmet.

– Ne oldu Ahmet? Neden içeri girmiyorsun?

– Amirim siz gelin, önemli bir olay var.

Fevzi Bey meraklanmıştı. Hemen yerinden kalktı. Kapıya doğru hızla ilerlerdi. İçinden "Hayırdır inşallah, umarım ters bir durum yoktur." diyordu. Dışarı çıktı. Tam Polis Ahmet'e, "Ne var" diyecekti ki sözünü tamamlayamadan yere yığıldı kaldı.

Kafasına sert bir cisimle vurulmuştu. Polis Ahmet ve üç arkadaşı hemen Fevzi Bey'i kucaklayıp üst mahalleye doğru koşmaya başladılar. Tabakhane Mahallesi'ne doğru hızla ilerliyorlardı. Devriye gezen işgal kuvvetlerine yakalanmamak için zaman zaman saklanıyor daha sonra tekrar koşuyorlardı.

Tabakhane Mahallesi'ne geldiklerinde bir polisin evine girdiler. Evde kuvayı milliye taraftarı altı polis daha vardı. Baygın durumdaki Fevzi Bey'i yere yatırdılar. Baş komiser biraz sonra kendine geldi. Şaşkın şaşkın etrafa bakmaya başladı.

Polis Ahmet:

– Komiserim, bizi affet. Sizi kaçırmak zorunda kaldık, dedi.

– Bu yaptığınız suçtur. Cezası büyüktür.

– Sizin yaptığınız suç değil mi komiserim?

– Suç olacak ne iş yaptım ben?

– Bizi uzun süredir takip ettiriyorsunuz.

– Bu benim görevim.

– Bu da bizim görevimiz.

– Ama sizinki yasal mı?

– Peki, valinin yaptıkları doğru mu? Ya düşman askerlerinin… Onları yaptıkları yasal mı? Yapılan zulümler, işkenceler, işlenen cinayetler yasal mı?

Polis Ahmet sözlerine devam etti:

Düşmanın haddini bildirmek, yurdunu savunmak için bir şeyler yapmak ne zamandan beri suç sayılıyor? Komiserim bizi iyi dinleyin... Burada herkes sizi benim gibi çok sever. Dürüstsünüz. Vatansever birisiniz. Şimdi ayrı saflarda olmanın hiç kimseye yararı yok. Bir şeye iyi karar vermeliyiz komiserim. Ya bu topraklarda özgür yaşayacağız ya da hepimiz esarete boyun eğeceğiz. Bunu kim yapacaksa ya da kim vesile olacaksa onlara destek olmalı, onlarla birlikte bunun için mücadele etmeliyiz. Ankara hükümeti düşmana karşı mücadele edip onu yurttan atmak için gayret ediyor. Bu yüzden onlara destek vermeliyiz.

Düşman yurttan atılacaksa bunu ancak kuvayı milliye başarabilir. Başka bir güç düşmana karşı koyamaz. Sizi kaçırdık çünkü artık bize, bu faydalı harekete zarar vermeye başladınız. Sizi ikna edebileceğimizi düşünüyoruz.

Polis Ahmet'i başından beri sessizce dinleyen Başkomiser Fevzi Bey sordu.

– Ya ikna edemezseniz?

– O zaman arkadaşlara verdiğim sözü yerine getirmem gerekecek.

– Neymiş o söz?

– Sizi öldürme vazifesini ben üzerime almıştım komiserim. Hiç istemememe rağmen bunu yapmak zorunda bırakmazsınız umarım.

– Bu bir tehdit mi?

– Haşa komiserim sizi tehdit etmek ne haddimize… Size istişare kararını söylüyorum.

– Peki, ben sizin tarafınıza katılırsam tehditlerden korktu da kuvayı milliyecilere katıldı demezler mi?

– Ben sizin ne kadar korkusuz, cesur bir polis olduğunuzu biliyorum komiserim. Başkaları ne derse desin. Şunu da biliyorum, aklınıza yatmayan bir şeyi tehditle de olsa, güzellikle de olsa kimse size kabul ettiremez. Size bir hafta müddet vereceğiz. Bu sürenin sonunda bize kararınızı bildireceksiniz. Umuyorum ki bizimle beraber olursunuz. Birlikte bu vatan için mücadele ederiz.

Kuvayı milliye birlikleri sabaha karşı komiser Fevzi Bey'i tuttukları evden ayrılmışlardı. Çünkü düşman askerlerinin istihbarat alıp evi basabileceklerini düşünüyor, baskın olmadan orayı terk etmek istiyorlardı. Bu nedenle Antep'in yakınında yer alan Dirlik Köyü'ne gitmek için hızla yola koyuldular.

Dirlik Köyü'ne vardıklarında orada kendilerini bekleyenler de vardı. Burada buluştuklarında Başkomiser Fevzi Bey çok şaşırdı. Çünkü gönüllü askerlerin, polislerin yanında sivil halkın her kesiminden de insanlar vardı. Yaşlılar, gençler, kadınlar, hatta çocuklar…

Herkes kuvayı milliyeye katılmış, Antep'i düşman işgalinden temizlemek için söz vermişlerdi. Bu insanlara dikkatlice bakan Polis Ahmet, baş komiser Fevzi Bey'e yaklaştı.

– Amirim, görüyorsunuz ya, halkın her kesimi bir tek şey için bir araya geliyor: Düşmanı Antep'ten ve de yurttan atmak. Siz de bunu yapanlardan olmak istemez misiniz? Bakın şu nine, şu dede, şu ufacık çocuklar bile buna can atıyor. Düşmanla vuruşmaya can atıyor. Yurdu düşmandan temizlemeye can atıyor…

Fevzi Bey ise dalıp gitmişti. Üzgündü. "Bunca insan yokluğa, açlığa aldırmadan düşmanla çarpışmak için her şeyi göze almışken ben neler yapmışım? Bu insanları tutuklamak istedim. Ya şu polislerin fedakârlığına ne demeli? Ya polis Ahmet'in sözlerine..." diye düşünüyordu. "Acaba ben mi yanılıyorum, onlar mı? Fakat onlardaki kararlılık ve ümit en önemli silâh... Bu silâhla neye karşı koyulmaz ki?"

Yeni kurulan müfreze, Antep'te düşman baskılarının artması üzerine Dirlik Köyü'nden Maraş'a çekildi. Burada diğer Kuvayı Milliye Birlikleriyle buluştular.

Yanlarında Fevzi Bey'i de götürmüşlerdi. Kendisi Dirlik Köyü'nde olanları ve şimdi de Maraş'ta olanları anlamaya çalışıyordu. Bunca insan yanılıyor olamazdı. Artık karar vermenin zamanının geldiğine inanıyordu. Çünkü yedinci günün sonunda polis Ahmet Efendi tarafından öldürülebilirdi.

Bunların hiçbirinden korkmuyordu başkomiser Fevzi Bey, ancak gerçeği bulamayacağından korkuyordu. Doğru olan neyse onu yapma, en doğru kararı verme düşüncesindeydi. Yoksa nasıl olsa bir gün ölecekti. Ama o ölümün kendisine hep kutsal bir işle uğraşırken gelmesini ister, bunu temenni ederdi.

Zor Karar

Başkomiser Fevzi Bey kaçırılışının altıncı günü akşamı polis Ahmet Efendi'yi çağırttı.

– Otur bakalım Ahmet Efendi. Şimdi diyeceklerimi iyi dinle. Gördüklerim, duyduklarım ve yaşadıklarım hakkında uzun uzun düşündüm. Şunu anladım ki düşmanı mutlaka memleketten kovmak gerek. Bu konuda herkesi inançlı ve gözü pek buldum. Bu millet, kendisine güvenilirse çok şey yapar. Bu tarih boyunca da görülmüştür. Ben de çarpışmak istiyorum bu kutlu mücadelede.

– Kimin yanında amirim?

– Elbette sizin yanınızda... Yani kuvayı milliyenin safında. Ama bunu, beni tehdit ettiğiniz için yapmıyorum. Haklısınız diye yapıyorum. Ben kurtuluş yolunu gördüm. Ya özgürlük ya ölüm! Ölümü göze aldın mı insana her şey kolay gelir.

Polis Ahmet Efendi amirinin bu kararına çok sevinmişti. Onun elini öpmek istedi. Ama baş komiser Fevzi Bey buna müsaade etmedi. İki polis birbirlerine uzun süre sarıldılar.

Daha sonra baş komiser Fevzi Bey Maraş'ta bir Kuvayı Milliye Birliği kurdu. Birçok hizmetlerde bulundu. Sonra Antep'i düşman işgalinden kurtarmak için saldıranların başında bulundu. Bu şehre ilk girenler arasında yer aldı.

Başkomiser Fevzi Bey'in düşmanın yurttan atılması karşısındaki mücadelesi yurtta tek bir düşman askeri kalmayıncaya kadar devam etti. Onun bu mücadelesi yanındakilere ümit tohumları aşıladı.

2. BÖLÜM

ANTEPLİ ŞEHİT KÂMİL

1921 yılının Ocak ayı yaşanıyordu. Fransızlar bütün direnişleri bastırıp Antep ve civarını işgal etmişlerdi. Hızla ilerleyip Anadolu'nun içlerine doğru ilerlemek istiyorlardı.

Kendilerine karşı koyacak bir güç bulunmadığından çok rahat bir şekilde hareket edebiliyorlardı. Çünkü Türk orduları dağıtılmış, silahları ve malzemeleri ellerinden alınmıştı.

Bu fırsatı iyi değerlendirebileceklerini düşünüyor, diğer düşman kuvvetlerinden önce Anadolu'yu işgal etmek istiyorlardı.

Fransız kuvvetleri işgal ettikleri bölgelerde yerli halka; adalet ve uygarlık getirmek için geldiklerini, kendilerine her konuda yardımcı olunması gerektiğini ve kimseye zarar gelmeyeceğini söylüyorlardı.

Onların bu işgallerine en çok sevinenlerse azınlıklardı. Türk halkı ise onların kendi yörelerini işgal

ettiğini görmek istemiyorlardı. Çünkü Anadolu'nun diğer yörelerinde olduğu gibi Antep halkı da özgürlüğüne düşkündü. Hem de gururluydu.

Her ne kadar işgale karşı sinirlenseler de şimdilik yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Oturup beklemek, en azından belli bir süre düşman kuvvetlerinin neler yapacağını gözlemlemek gerekiyordu.

Ama eninde sonunda bir şeyler yapılacak ve bu düşman bu topraklardan atılacaktı. Zaten Şahin Bey, Karayılan gibi kahramanlar, Fransız kuvvetlerine karşı gizliden gizliye bir direniş başlatmışlardı.

* * *

Bu kahramanlardan biri de Mehmet Kâmildi. İşgal günlerinde çok ıstırap duyuyordu. Fransızların şehre ilk girişini evinin penceresinden izlemiş, içi içini yemişti. Sonra dışarı fırlamıştı. Yerden aldığı birkaç çakıl taşını avucunda sıkı sıkıya tutmuş, "Şunların kafasına birer taş atsam da gururlarını alaşağı etsem mi acaba?" diye düşünmüştü.

Sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Çok üzülmüştü güzel Antep'in işgal edilmesine. Nasıl olurda böyle bir şeye izin verilirdi. Bu düşmana dur diyecek bir yiğit yok muydu?

Küçük Mehmet Kamil bu düşüncelerle koşarak okula vardı.

Üç asker aralarında hararetli hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Askerlerden biri omzuna asılı duran çantasından bir Fransız bayrağı çıkarttı. Sonra okulun önündeki direkte asılı duran ve nazlı nazlı dalgalanmakta olan Türk Bayrağını indirdi. Bir diğer asker de arkadaşlarının bağırış ve alkışları arasında gururlanarak Fransız Bayrağını göndere astı. Mehmet Kamil bu üzücü olaya yakından şahit olmuştu. Yerinde uzun süre öylece kalakaldı. Sanki kanı donmuştu.

Ne demekti bu? Neler oluyordu? Kendi vatanımızda Fransızlar kendi bayrağımızı nasıl böyle kolayca indirip kendi bayraklarını asabilirlerdi? Bu nasıl bir cüretti? Bu duruma hiç kimse karşı çıkmayacak mıydı?

Bir süre olanları izleyen ve kinlenen Mehmet Kamil bir ara bir Fransız askerinin bayrağımızı yere doğru savurduğunu gördü. Bunu görünce ok gibi fırlayıp yere düşmekte olan bayrağı yakaladı.

Bayrağı alır almaz biraz uzaklaştı ve bağırmaya başladı.

– Bu bayrak hiçbir zaman yere düşmedi, düşmeyecek! Bu bayrağı yere düşürmeye kimsenin de gücü yetmez!

Fransız askerleri önce neyin olup bittiğini anlamadılar. Olayın farkına varınca Mehmet Kamil'in gösterdiği çocukça kızgınlığa güldüler.

Mehmet Kâmil henüz çok küçüktü. On iki yaşındaydı. Ama güzel memleketini işgal eden Fransız askerlerine karşı çok büyük bir nefret besliyordu.

Olayın gerçekleştiği yerden biraz daha uzaklaştıktan sonra Fransız askerlere şöyle bir baktı. Askerlere nefretle bakıyordu. Onları izlerken askerlerden birinin yüzünde bir bıçak yarasının olduğunu gördü. Bir diğerinin ince bıyıkları vardı. Bir diğeri ise uzun boylu, uzun burunlu ve sarışındı.

Mehmet Kamil'in cepleri çakıl taşları ile doluydu. Onları atmamak için kendini zor tutuyordu. Her askerin kafasına bir taş atıp öfkesini biraz olsun bastırmak istiyordu.

Uzun uzun düşündü. Gidip onlara sorsa... Gökleri süsleyen nazlı bayrağı niçin aşağıya indirdiniz, buna ne hakkınız var dese... Sonra da cebindeki

taşları kafalarına fırlatsa… Çok iyi olurdu ama bu sadece kendini rahatlatırdı. En iyisi uygun zamanı beklemekti. Taşları fırlatacağı, öcünü alacağı bir gün mutlaka gelecekti. İşte o zamanı beklemesi gerekiyordu.

İçindeki sesi dinledi. Fransız askerin elinden kaptığı bayrağımızı güzelce sarıp gömleğinin içine koydu. Sonra hızla oradan uzaklaştı.

Koşarak evine gitti. Yaşadığı her şeyi annesine bir bir anlattı. Annesi de bu duruma çok üzüldü. Ama oğlu Mehmet'e şu an için bir şey yapamayacaklarını, ellerinden bir şey gelmeyeceğini anlattı.

– Onların ağır silahları, malzemeleri, mermileri var. Bizim ise hiçbir şeyimiz yok. Ama merak etme. Elbette bizim de onlara karşı kendimizi savunacağımız günler gelecektir. Gün doğmadan neler doğar. Yine de ümidimizi kesmemeliyiz. Dua etmeliyiz, dedi küçük Mehmet Kamil'e.

– Elbette anne. Ümidimizi kesmemeli, dua etmeliyiz. O gâvurlara hadlerini bir gün bildireceğiz. Gerekirse ellerimizle, orakla, baltayla, ne bulursak saldırmalıyız onlara. Onların silahı varsa bizim de kocaman, korkusuz yüreğimiz var.

O akşam geç saatlere kadar ana oğul konuştular. Annesi ilk kez oğlunun bu kadar çok öfkelendiğine şahit oluyordu.

Evet, onlar için çok zor, çok kötü günler başlamıştı. Evde kalmak tehlikeliydi. Çünkü Mehmet'in babası da gönüllü olarak Antep'in dışındaki Kuvayı Milliye Birliklerine katılmıştı.

* * *

Aradan birkaç gün geçmişti. Mehmet Kamil hâlâ bayrak indirme hadisesini düşünüyordu. O üç Fransız askerinin Türk Bayrağını indirip Fransız Bayrağını asmaları, sonra da kendisine gülmeleri gözlerinin önünden gitmiyordu.

Ama içinden bir ses ona sabret diyordu. O bu sese kulak vermeli ve sabretmeliydi. Annesi ne demişti? Gün doğmadan neler doğar. Yarın ya da sonraki günlerde mutlaka gün onlar için doğacak, ümit çiçekleri yeniden yeşerecekti.

Mehmet Kamil bu düşüncelerle uyuyakalmıştı.

* * *

Takvimler 20 Ocak tarihini göstermekteydi. Hava ne kadar da soğuktu bu gün. Etraftaki sis

de gözü gözü görmez hâle getirmişti. Ağaçlara tüneyen kuşlar bile üşüyordu. Her şey hareketsizdi. Sanki her şey ölmüş, etraf sessizliğe bürünmüştü. Neredeyse rüzgâr bile esmiyordu.

Antep, düşman işgalini bir türlü kabullenemiyordu. Ama bir şeyler yapılmalıydı. Yapılacaktı da... Bu vatan sahipsiz değildi. Bu insanlar hep hür yaşamışlardı. Yine hür yaşayacaklardı. Ya da esir yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceklerdi.

Annesi, Mehmet Kamil'e seslendi.

– Oğlum hadi kalk artık! Halanlara gidelim!

– Neden oraya gidiyoruz anne?

– Orası daha güvenli evladım.

– Sen korkma, ben seni korurum. Evin erkeği ben değil miyim?

Annesi oğlunun bu sözlerine güldü.

– Elbette sen bu evin erkeğisin.

– Babama söz verdim anne. Seni ben koruyacağım. Sen hiç endişelenme.

– Bu düşmanın ne yapacağı belli olmaz. Halanlara gitsek daha iyi olacak.

Küçük Mehmet Kamil, evlerinden gitmek istemiyordu. Fransız askerlerini izlemeyi, onların peşine düşmeyi istiyordu. Annesi ile gitmeyi kabul etti. Onu halasına bıraktıktan sonra Fransız askerlerinin peşine rahatlıkla düşebilirdi.

Kendilerine lazım olan bazı eşyaları yanlarına aldılar. Evin kapısını da kilitleyip evden ayrıldılar. Sabah'ın erken saatleri olmasına rağmen her yer düşman askeri kaynıyordu.

Düşman askerlerini gören Mehmet Kamil iyice sinirlendi. Öfkesi iyice arttı. Kaşlarını çattı. Yumruklarını sıktı. Annesinin elinden tuttu. Annesi ile beraber duvar diplerinden yürümeye çalışıyorlardı.

Okulun yanından geçerken üç Fransız askeri yanlarına doğru yaklaşmaya başladı.

– Oğlum, adımlarını hızlandır da düşmanlar bize sataşmasınlar.

– Korkma anne. Hiçbir şey yapamazlar. Ben seni korurum.

– Koruyacağını biliyorum oğlum. Yine de sen hızlı yürü.

Askerler yarım yamalak Türkçeleriyle bağırdılar.

– Dur!

– Durun!

Mehmet Kamil ve annesi, bu sözleri hiç duymamış gibi yürümelerine devam ettiler. Adeta duvara sürtünerek yürüyorlardı.

Ama askerler onları durdurmaya kararlıydı.

Annesi ile Mehmet Kamil çaresizce durdular. Mehmet Kamil yanlarına gelen askere şöyle bir baktı. Evet, bunlar dünkü askerlerdi. Bayrağımızı indiren ve yerine kendi bayraklarını asan Fransız askerleri...

Yüzünde bıçak izi olan asker, bozuk bir şiveyle,

– Nereye gidiyorsunuz böyle diye sordu.

Mehmet Kamil kızgın bir tonla,

– Halamlara, dedi.

Uzun burunlu sarışın asker ukala bir tavırla,

– Ya, öyle mi diyerek onları tepeden aşağı süzdü.

Bir diğeri söze karıştı.

Sakın kuvayı milliyecilere yiyecek götürüyor olmayasınız?

...

Niye susuyorsunuz, cevap versenize.

– Yiyecek falan götürmüyoruz.

– Açın bakalım, şu elinizdeki bohçayı!

Mehmet Kamil bohçayı açmak istemedi.

Annesi,

– Açalım evlâdım, dedi.

Bohçayı açan Fransız askerleri bohçanın içinde yiyecek bulamadılar. Bir iki giyecek eşyası vardı bohçanın içinde.

Bu kez askerler,

– Üstlerinizi arayacağız, dediler.

– Üstümüzde bir şey yok ki.

– Olsun! Yine de arayacağız.

– Sizden şüphelendik.

– Ama bir şey yok ki!

– Göreceğiz bakalım!

Artık askerlerin kendileriyle alay ettikleri belliydi. Kötü gözlerle annesini süzüyorlardı. Bir yandan da birbirlerine bakarak gülüşüyorlardı.

Askerden biri,

– Sen şöyle bir kenarda dur bakalım. İlk önce anneni arayacağız.

– Hayır. Ona el süremezsiniz!

– Ya öyle mi?

– Ne yaparsın el sürersek, bizi döver misin?

– Hele bir sürün, görürsünüz o zaman.

Fransız askerlerinden ikisi, annesinin giydiği çarşafı almaya kalktılar. Niyetleri kötüydü.

Bunu gören Mehmet Kamil'in adeta gözleri dönmüştü. Kulaklarında ise babasının sözleri çınlıyordu. "Annen sana emanet oğlum!"

Bayrağımızın gönderden indirilişi, yerine Fransız Bayrağının çekilişi... Askerlerin küçümseyen sözleri… Şimdi de annesinin çarşafına uzanan kirli eller… Sonra da babasının "Annen sana emanet oğlum!" ifadeleri…

Elleri titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Daha fazla dayanamadı. Cebine koyduğu taşları çıkardı. Annesine el uzatmaya kalkan askerlere atmaya başladı. Sonra da yüzünde yara izi olan askerin üzerine atladı ve birkaç yumruk indirdi.

Askerler ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Küçük bir çocuktan böyle bir hareket beklemiyorlardı.

Şaşkınlıkları geçmeden Mehmet Kamil cebinden diğer taşları da çıkardı. Askerlerin kafalarına fırlatmaya başladı. Askerler ellerini siper ederek, korunmaya çalışıyorlardı.

Bu arada annesi de yere düşen taşları askerlere atmaya başladı.

Yüzü yara bere içinde kalan askerlerden bir tanesi kızgınlık ve acıyla silahının süngüsünü taktı. Hızla Mehmet Kamil'in üzerine doğru koştu. Öfkeyle süngüyü Mehmet Kamil'in karnına sapladı.

Mehmet Kamil, acı ile kıvranarak yere düşerken annesine seslendi.

– Kaç, anne kaç!

Aynı asker süngüyü bir kez daha sapladı ve pis pis sırıtmaya başladı.

Bu arada Mehmet Kamil can havliyle askerin yüzüne tükürdü.

Asker bu duruma daha da öfkelendi. Süngüsünü Mehmet Kamil'in karnına bir defa daha sapladı.

Mehmet Kamil son bir hamle ile göğsündeki bayrağı çıkarttı. Öptü. Elinde sıkı sıkıya tuttuğu bayrağı yere düşürmeden son nefesini verdi.

Askerler ne kadar uğraştılarsa da Mehmet Kamil'in elinden bayrağı alamadılar.

Bu olay Antep'te bir kıvılcıma sebep olmuştu. Bu olaydan sonra Antep halkı Fransız askerlerine karşı saldırıya geçti.

O gün annesini korumak için taşla düşmana saldıran Mehmet Kamil'in adı "Şehit Kamil" olarak kaldı. Antep halkı bu kahraman evladını hiç unutmadı.

3. BÖLÜM

ANTEP ŞEMALARINDA BİR ŞAHİN

İşgal Öncesi

İşgal günleri Anadolu için çok zor geçmekteydi. Güzelim Anadolu şehirleri bir bir düşüyordu. Saldırılar karşısında duracak düzenli bir ordu olmadığı için Anadolu halkı kendi gayretiyle işgal güçlerine karşı koymaya, onlara direnmeye çalışıyordu.

Arkasında destek olmadan yapılan bu direnişler ne kadar sürebilirdi? Silah ve mühimmatı oldukça fazla olan düşman kuvvetlerine karşı mermisi sayılı, tüfeği eski Anadolu halkı ne kadar daha dayanabilirdi? İşte bütün bu sorular kafaları kurcalıyor, her geçen gün gelen yeni işgal haberleri Anadolu halkının moralini biraz daha bozuyordu.

Ülkenin batısı, güneyi, kuzeyi, kısacası dört yanı işgal kuvvetlerinin çizmeleri altında kalıyor, sert rüzgârlar Anadolu yamaçlarına doğru tüm kuvvetiyle esiyordu.

Bu işgallerden Anadolu'nun güneyine bakan yamaçlarında kurulmuş şirin mi şirin şehirlerimiz de nasibini almaktaydı. Bu güzel şehirler de düşman tarafından bir bir işgal ediliyordu. Halk içinde bir moralsizlik, bir çöküş gözlenmekteydi. Çünkü güney şehirlerinin işgal edilmesi düşman askerlerinin Anadolu'nun içlerine ilerleyebilmelerini kolaylaştıracaktı. Belki de Anadolu kısa sürede işgal edilecekti.

İşgal edilmek istenen güzide güney şehirlerinden biri de Antep'ti. Anadolu insanının üstün gayretleriyle Urfa ve Maraş'tan kovulmuş olan düşman askerleri şimdi de Antep'i işgal edip oradan Anadolu'nun içlerine doğru ilerlemek istiyorlardı. Bu nedenle burayı işgal etmek için tüm güçlerini kullanıyor, bütün imkânlarını seferber ediyor, yürüyüşlerini hızlandırıyorlardı.

Düşman askerlerinin yaklaşmakta olduğu, çevredeki muhbirler tarafından haber veriliyor, acil

önlemler alınması için Antep ileri gelenleri toplantı üstüne toplantı düzenliyorlardı. Halk da bir panik havası gözlenmeye başlamış, etraf bir oraya bir buraya koşuşturmakta olan insanlarla dolmuştu.

Bu arada Anadolu'nun diğer yerlerinde olduğu gibi Antep'te de halk düşman işgali karşısında kendince önlemler almaya çalışıyordu. Önlemler alınıyordu alınmasına, ama halkta önlenemez bir panik havası hâkimdi. Düşmanın kısa zaman sonra şehre geleceğini duyan halk bir türlü sakinleşmiyordu.

Bu arada düşman askerlerinin yakınlarda olduğunu ve kısa zaman sonra şehre geleceklerini öğrenen azınlıklar da boş durmuyor, halka karşı saldırılar düzenleyip etrafta huzursuzluk çıkarmaya çalışıyorlardı. Hatta bu amaçla kendi aralarında toplantılar düzenliyor, bazen daha da ileri giderek cemiyetler altında birleşiyorlardı.

Azınlıkların Türklerin mallarını yağmaladıkları, evlerine el koydukları da gelen haberler arasındaydı. Tabi bunları yaparken de şehri işgal etmeye hazırlanan düşman kuvvetlerine güveniyorlardı. Onların kısa sürede şehre ulaşacağını ve kendilerine destek olacağına inanıyorlardı.

Son zamanlarda daha da ileri gitmeye başlamışlardı. Şehirde önde gelen kimselere karşı suikastlar düzenliyor, halkın moralini iyice bozmak için ellerinden gelen her türlü çirkefliği, kötülüğü yapmaktan geri durmuyorlardı. Bütün bunlar şehirdeki halkı ümitsizliğe sevk ediyordu.

Şehirde yaşayan azınlıklar ise bu duruma çok seviniyorlardı. Çünkü şehre gelmekte olan düşman askerlerinin arkasına sığınıp istediklerini yapabileceklerdi.

Silahları ellerinden alınmış, orduları dağıtılmış bir halkın kendilerine hiçbir şey yapamayacağını düşünüyorlardı. Hatta düşman askerlerine güvenerek evlerine onların bayraklarını asıyorlardı. Hatta daha da ileri giderek düşman askerlerini karşılamak için karşılama komiteleri oluşturmuş, düşman askerini coşkulu bir şekilde karşılamanın hesaplarını yapıyorlardı.

* * *

Ve İşgal Günleri Başlıyor...

Ve sonunda beklenen olay gerçekleşmiş, düşman kuvvetleri Antep halkının üzgün bakışları altında şehre girmişlerdi. Tertemiz Antep sokakları kirli düşman çizmelerinin altında kirlenmekte, tarihte gördüğü en büyük zulmü yaşamaktaydı.

Kirlenen sadece Antep'in kara toprağı değildi elbette, Antep'in masmavi gökleri de düşman nefesiyle kirletilmekte, nefes dahi alınamayacak hâle getirilmekteydi.

Artık Antep sokaklarında Türk Bayrağı değil, düşman bayrağı dalgalanmaktaydı. Azınlıklarda her yerde Türk Bayraklarını indirip düşman askerlerinin bayraklarını asıyorlardı.

Kısa bir sürede düşman askerleri Antep'in caddelerine hatta en küçük sokaklarına kadar dağılmışlardı. Her köşe başı düşman askerleri tarafından tutulmuş, şehrin giriş ve çıkışları kontrol altına alınmıştı.

Yıllardır dolaştıkları, çocuklarının oyunlar oynadığı bu güzel şehrin sokaklarının düşman askerleri tarafından işgal edilmiş olmasını üzgün gözlerle izliyordu Antep halkı. Ömürlerinde esaret altında kalmamışlardı. Atalarının onlara büyük zahmetlerle bıraktığı bu toprakları nasıl olur da düşman askerlerine bırakabilirlerdi? Bu toprakların düşman ayaklarında çiğnenmesine nasıl razı olacaklardı? Onlar yüzyıllarca hür yaşamışlardı. Şimdi esareti kabul edecekler miydi?

Bütün bu sorular Antep halkının kafasını kurcalamakta, işgalden kurtulabilmenin yolları gizlice toplanan topluluklarda tartışılmaktaydı. Toplantılar, istişareler devam ediyor, fakat bir çözüm yolu bulunamıyordu. Kısa süreli de olsa bu esareti kabullenmekten başka çare yoktu. Çünkü ellerinde düşmana karşı koymak için ne bir silah, ne de düzenli bir ordu vardı.

Kısa bir süre hiçbir şey yapmadan bekledi Antepliler. Ama her geçen gün azınlıkların ve düşman askerlerinin tavırlarının sertleşmesi, onları kızdırıyordu. Aslında düşman askerleri ilk geldiklerinde Antep halkına can güvenliklerinin sağlanacağına dair söz vermişlerdi. Ama azınlıklar, düşman askerlerinin bu sözü tutmalarını engelliyor, onları Türklere karşı kışkırtıyorlar, akla hayale gelmedik entrikalar çeviriyorlardı.

Azınlıkların her geçen gün şiddetini arttırarak yaptıkları zulümler, bir düşman askerinin bir caminin minaresinde asılı olan Türk bayrağını indirmesiyle son haddine varmıştı. Bu olay azınlık halkı sevindiriyor, bu olaya alkış ve sloganlarla karşılık veriyorlardı.

– At o bayrağı aşağı!

– İndir, indir!

– Yaşasın müttefikler!

– Kahrolsun Türkler!

– Zafer müttefiklerindir!

– Antep müttefiklerindir!

Bu gibi sloganlar yankılanıyordu Antep meydanlarında. Bu bağrışmalar gittikçede artıyor, Antepliler bu gibi davranışlarla kışkırtılmak isteniyordu. Böylece haksız işgal haklı gibi gösterilecek, dünya kamuoyu yanıltılmış olacaktı.

Çaresiz Antep halkı ise bu üzücü durumu gözlerinden yaşlar süzülerek izliyorlardı. Artık düşmanın yaptıklarına karşı bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Bu olaydan sonra halk üçerli beşerli gruplar hâlinde gizlice toplanmaya başladı. Bu toplantılarda düşmanı Antep'ten atmak için neler yapılması gerektiği konuşuluyordu.

– Bu azınlıklar düşman askerlerine güvenerek iyice saldırılarını artırdılar. Her gün yeni bir saldırı haberi alıyoruz, ancak burada elimiz kolumuz bağlı hiçbir şey yapmadan oturuyoruz. Yapmadıkları zulüm, söylemedikleri kötü söz kalmadı bu azınlıkların. Daha nereye kadar dayanacağız. Böyle susmakla, oturmakla olmaz beyler. Harekete geçme zamanı gelmiş de geçmiştir bile. Acilen toplantıları arttırıp önlemler almalı, gerekirse düşmana karşı silahlı mücadeleye girişmeliyiz.

– Evet, bunlara karşı acil önlem almalıyız. Aşağı mahallelerden çok kötü haberler aldık bugün. Düşman askerlerinin ve azınlıkların insafı kalmamış. Akla hayale gelmedik zulümler ediyorlar halkımıza. Dükkânlarımızı yağmalıyor, evlerimize el koyuyor, sokaklarda kavgalar çıkartıp, genç yaşlı demeden önlerine çıkan herkesi dövüyorlar.

– Mutlaka bir şeyler yapmalıyız. Hem de acil olarak. Hainler, bayrağımızı bile indirdiler. Ayaklarında çiğnediler. Yerine de kendi bayraklarını çektiler göndere.

– Bu zulümlere karşı birleşip mitingler düzenlemeli, halkımızın milli birlik ve beraberliğini arttırmalıyız.

– Esaret altında yaşamaktansa şerefli bir ölümü tercih ederiz.

– Biz hiçbir zaman esareti kabul edemeyiz. Bu millet esaret altında yaşamadı. Gerekirse esaret zincirlerini ellerimizle parçalar, bu esaretten kurtuluruz.

– Böyle çaresiz bekleyemeyiz, acilen bir şeyler yapmalıyız.

– Anadolu'nun diğer yerlerinde direniş hareketleri başlamış, biz de örgütlenip düşmana karşı koymalıyız.

Konuşmalar bu şekilde uzayıp gidiyordu.

Halk içinde kurulan üçerli beşerli bu gruplar içinde eskiden orduda askerlik yapmış, birçok cephede savaşmış askerler de vardı. Bu durum en çok da onları üzüyordu. Düşmana karşı mutlaka bir şeyler yapılmalıydı, ama nasıl…

Bu sırada içlerinden biri,

– Bir araya gelip düşmanla savaşmalıyız, elimizde ne var ne yoksa bu mücadele için harcamalı, gerekirse canımızı ortaya koymalıyız, diye haykırdı.

Bir diğer yiğit,

– Kapı kapı gezip gönüllü birlikler toplamalıyız, bu birliklerle çeteler oluşturup düşmana baskınlar yapmalı, onlara kayıplar verdirmeliyiz. Belki bu şekilde hep düşmanın moralini bozar hem de halka moral ve güven kazandırırız, dedi.

Ortaya atılan çeşitli fikirler içinden düşmana karşı çete kurulması fikri kabul gördü. Çeteler kurulacak ve toplanan gönüllülerle düşmana karşı

koyulacaktı. Bu çeteler düşmana karşı vur kaç taktiğiyle savaşacaktı. Düşman birliklerinin geçtikleri yollara pusular kurulacak, onlara giden yardımlara engel olmaya çalışılacaktı. Bu sayede yardımları kesilen düşman askerleri erzaksız ve silahsız kalacaktı. Ayrıca diğer düşman ordularıyla haberleşmeleri kesileceği için şehrin içine sıkışmış olacaklardı.

Gönüllü Çeteler Kuruluyor

Bu toplantıdan kısa bir süre sonra çeteler birer birer kurulmaya başlandı. İlk çetelerden biri Ulumesere Köyü'nde kurulmuştu. Çete reisleri köyleri, kasabaları bir bir dolaşıp vatanın ve milletin durumu anlatıyorlardı.

Kısa bir süre sonra toplanan gönüllüler düşman askerlerine, cephane ve mühimmat taşıyan düşman konvoylarına baskınlar düzenleyip onlara zayiatlar verdirmeye başladılar.

Bu güzel ve cesaret verici haberlerin sonrasında köylerde, kasabalarda ve mahallelerde yeni çeteler kurulmaya başladı. Ancak bu çetelerin çoğalması onların kontrol edilmesini ve düzenli bir şekilde hareket etmesini engelliyordu.

Düşmanla dağınık bir hâlde savaşmaktansa bir cemiyet altında toplanıp güçleri birleştirmek ve mücadeleyi bu şekilde yapmak daha iyi olabilirdi. Bu yüzden kısa sürede bu dağınık çeteler güçlerini birleştirmeli, düzenli ve plânlı saldırılarla düşmana ve onların yardımcısı azınlıklara karşı koymalıydılar. Böylece düşman askerlerine karşı daha büyük başarılar elde edilebilecekti.

Bu amaçla toplantı üzerine toplantı yapıldı. Sonunda Heyet-i Merkeziye (merkezi heyet) adında bir cemiyet kuruldu. Dağınık hâlde konumlanmış olan küçüklü büyüklü bütün çeteler bu cemiyete bağlandı. Artık mücadele daha düzenli olacak, plânlı yapılan saldırılarla düşman askeri iyice yıpratılacaktı.

Mücadele Yeniden Başlıyor

Gönüllü çetelerin özellikle Maraş-Antep ve Kilis-Antep civarında elde ettikleri başarılar her geçen artıyordu. Bu durum diğer gönüllü birliklerin morallerini ve kendilerine güvenlerini yüksek tutuyordu.

Yine gönüllü çetelerden biri Maraş-Antep yolu üzerinde pusu kurmuş bekliyordu. Uzaktan düşman askerine benzemeyen bir atlının kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördüler. Kendilerine iyice yaklaşınca önüne geçerek onu durdurdular. Bu kişi otuzlu yaşlarda, geniş omuzlu, gür bıyıklı, orta boylu biriydi.

Gönüllü birliklerin lideri Karaca Kiya sert bir ifadeyle,

– Kimsin sen, nereden geliyor, nereye gidiyorsun, diye sordu.

Üzerinde boz bir palto, göğsünde çapraz fişeklik, sırtında da silahı bulunan adam kendisine sorulan sorulara sakin bir şekilde cevap verdi.

– Adım Mehmet Sait. Birecik'ten geliyorum. Antep şehrine gidiyorum.

Mehmet Sait kendisine sorulanları cevapladıktan sonra kendisini durduranlara döndü.

– Ya siz kimsiniz ki böyle güpe gündüz buralarda eşkıyalık edersiniz?

– Biz eşkıya değiliz. Antep'imizi düşmandan kurtarmak isteyen gönüllü birlikleriz.

Mehmet Sait tıpkı kendisi gibi Antep'i düşman askerlerinden temizlemek isteyen gönüllü birliklerle karşılaştığına çok sevinmişti.

Gönüllü birliklerin lideri Karaca Kiya,

– Peki Antep'e niçin gidiyorsunuz, diye sordu.

– Düşmanla çarpışmaya.

– Tek başınıza mı?

– Gerekirse tek başıma... Yeter ki Antep kurtulsun.

– Yiğit ve cesur birine benziyorsun... Ancak sen de biliyorsun ki Antep'teki düşman çok kalabalık

ve acımasız. Onlarla tek başına mücadele edemezsin. Biz Antep civarındaki köylerden toplanmış ve Antep'i kurtarmak için bir araya gelmiş gönüllü askerleriz. Senin gibi bir yiğide çok ihtiyacımız var. Düşmana karşı beraber savaşalım. Hem yakında bu gönüllü birlikleri birleştirip cemiyet hâline getirme düşüncesindeyiz.

– Tamam kardaşlar, dün doğan oğlumu Allah'a emanet edip buraya geldim. Vatan uğruna her şeyimden vazgeçtim. Yeter ki vatan kurtulsun, yeter ki düşman buradan çıkarılsın.

Gözü pek, yiğit bir subayın gönüllü birliklerine katılması orada bulunan herkesi sevindirmiş, moralleri yükseltmişti. Onun bu kararlı duruşu Karaca Kiya'nın da kararlılığını güçlendirmiş, bozulan moralini yerine getirmişti.

Mehmet Sait kısa sürede çetedeki herkesle tek tek tanışıp kaynaştı. Herkes kısaca kendisinden bahsetti. Aralarında sıcak bir muhabbet oluşmuştu.

Karaca Kiya,

– Biz kendimizden bahsettik dedi. Şimdi de bir mahsuru yoksa sizi tanıyalım.

Mehmet Sait tebessüm ederek hayat hikâyesini anlatmaya başladı.

– Sevgili arkadaşlar, değerli yoldaşlar! Gençlik yıllarımda Yemen'e er olarak gitmiştim. Yemen'deki Osmanlı birlikleri içinde bulundum. Rabbim güzel başarılar nasip etti. Bundan dolayı başçavuş yapıldım. Oradan sonra 1911'de Trablusgarp Savaşları'na gönüllü olarak katıldım. Daha sonra da Balkan Savaşları'nda, Birinci Dünya Savaşı'nda Çanakkale, Romanya, Filistin cephelerinde savaştım. 1917 Ekim'inde ise Sina Cephesinde görev aldım. Burada rütbem teğmenliğe yükseltildi. Bu arada İngilizlere esir düştüm. Mısır'da Seydi Beşir Kampı'nda Aralık 1919'a kadar esir kaldım. Mütarekeden sonra İngilizler Türk esirleri serbest bıraktılar. Esirlikten kurtulunca diğer bazı esirlerle birlikte 13 Aralık 1919'da İstanbul'a gittim. O dönemde hükümette Ali Rıza Paşa kabinesi vardı. O kabinede Harbiye Nazırı -Savunma Bakanı- olan Cemal Paşa'ya Anadolu'da bir yere atanmam için müracaat ettim. Onlar da beni Birecik İlçesi Askerlik Şube Başkanlığı'na tayin etti. Yani sizin anlayacağınız bundan önce Birecik'te karakol komutanlığı yapıyordum. Mustafa Kemal Paşa ve

arkadaşlarının Samsun'a ayak basıp milli mücadeleyi başlatmasından sonra ben de milli mücadele için bir şeyler yapabilme hayalleri kurdum. Bunun için kurtuluş plânları araştırdım. Bu amaçla vatanı kurtarma plânlarının yapıldığı Sivas Kongresi'ne katıldım. Şimdi de Kuvayı Milliye Birlikleri için asker toplayıp Antep'te savaşmak istemekteyim. İşte yoldaşlarım benim hayat hikâyem de kısaca budur.

Çete reisi Karaca Kiya,

– Başımızı devlet kuşu kondu, dedi. Sizin gibi tecrübeli bir subayı bize Allah gönderdi. Demek ki bu davanın sahibi Allah... O zaman yalnız değiliz demektir. Düşmanın silahı varsa, bizim de Allah'ımız var. O bizi zayi etmeyecektir.

Bu sözler Mehmet Sait'i mahcup etmişti.

– Her şey Yüce Allah'tan dedi. Biz sadece sebebiz... Bu aziz vatanın düşman çizmeleriyle çiğnenmesine O da razı değildir. Yeter ki biz samimiyetimizi koruyalım... Birlikte hareket edelim... Dişimizle tırnağımızla savaşmaya karar verelim. İnşallah zafer yakındır.

Mehmet Sait'in bu sözleri çete reisini epey sevindirmişti.

– Hay diline, yüreğine sağlık Mehmet Sait kardeşim, dedi. Görüyorum ki dilimiz, gönlümüz birmiş.

– Son durumumuz nedir, reisim?

– Düşman askerleri şehre hâkimler. Azınlık güçleri de işgalcilere destek oluyor. Anlayacağınız durumumuz pek iç açıcı değil... Şehrin dışında yerleşmiş olan gönüllü kuvvetlerimiz mevcut. Bu birlikler düşman kuvvetlerine zarar verse de tam olarak onlara karşı koyacak kadar kuvvetli değiller. Ulaşımın sağlandığı tek yol ise Antep-Maraş yoludur. Bizim amacımız bu yolu tutup düşman askerlerinin destek almasını engellemektir. Şimdiye kadar da bunu başardık. Bundan sonra da görevimizi hakkıyla yerine getirirsek düşman askeri silah ve yiyecek yönünden iyice zayıflayacak. Sonra da büyük bir saldırı ile onları püskürtürüz inşallah.

– İnşallah reisim inşallah!

Mehmet Sait Şahin Bey Oluyor

Günler düşmana yapılan baskınlarla geçip gidiyordu. Mehmet Sait de bu baskınlara katılıyor ve düşmanlara ağır kayıplar verdiriyordu. Onun düşman üzerine şahin gibi atılıp hücumlarda bulunması dilden dile dolaşmaya başlamıştı. Adeta efsane haline gelmişti Mehmet Sait. Gönüllü birlikler içinde Karaca Kiya'dan sonra ikinci lider gibiydi.

Çok geçmeden de asıl adı olan Mehmet Sait unutuldu ve silah arkadaşları ile Antep halkı ona Şahin Bey adını verdi. Düşmanın üstüne şahin gibi atılan Mehmet Sait bu adı çoktan hak etmişti.

Kısa sürede bu ad Antep'in içine, kasabalara, köylere, hatta Anadolu'ya dahi kısa sürede yayılmıştı. Düşman karargâhında, azınlıklar içinde dahi o konuşuluyor, yaptığı her şey büyük bir yankı uyandırıyordu.

Şahin Bey'in gösterdiği kahramanlıklar dilden dile dolaşırken, o da boş durmuyordu. Bir taraftan düşmanla savaşırken diğer taraftan da halkın daha düzenli hareket etmesini sağlamak için mücadele veriyordu. Yaptığı konuşmalarla moralleri yüksek tutmaya, halkı cesaretlendirmeye çalışıyordu. Çarpışmalardan vakit bulduğu zamanlarda köylere, kasabalara gidiyor, halkı gönüllü kuvvetlere katılmaya, onlara destek vermeye çağırıyordu.

Bu çağrılar kısa sürede cevap bulmuş, köylerden ve kasabalardan iki yüz kadar gönüllü asker toplamayı başarmıştı. Bu gönüllülerle karargâh olarak kullandıkları Ulumesere'ye ulaştılar. Şahin Bey, gönüllü sayısını daha da artırıp, düşman askerlerini Kilis-Antep yolundan geçirmemek niyetindeydi. Sonra düşmanı Antep'te kıstıracak ve ortadan kaldıracaktı.

Bu arada civar köylerden gelen düşmana karşı yapılan saldırılar ve neticesinde gelen başarılar da onu sevindiriyor, cesaretini daha da artırıyordu. Gönüllü birliklerde moraller yüksek, güvenler tamdı.

Bu sırada Antep'e yerleşmiş bulunan düşman ve ona destek veren azınlık kuvvetleri Şahin Bey'den çekinmeye başlamışlardı. Onun bu cesareti

ve düzensiz halkı düzenli birlikler hâline getirmeye çalışması onları korkutuyordu. Bu nedenle Antep'te bulunan düşman askerlerin komutanı Şahin Bey'in hemen yakalanıp kendisine teslim edilmesi için askerlerini seferber etti. Hatta onu yakalayana ödül dahi vereceğini söyledi.

Azınlıklar da bu konuda düşman kuvvetlerine istihbarat sağlayarak yardımcı oluyordu. Şahin Bey'in şehir dışında nerelerde olabileceği konusunda düşmana haberler getiriyorlardı.

Düşman kuvvetleri çok uğraşmalarına rağmen Şahin Bey'i bir türlü yakalayamıyorlardu. Şahin Bey ise onlara çok ağır darbeler vurmaya devam ediyordu. Ayrıca Antep'e giden ulaşım yolları da bu birlikler tarafından tutulmuştu. Zaten Şahin Bey'in hedefi de düşmanı desteksiz bırakmaktı. Bunu da kısmen başarmıştı. Destek alamayan düşman askerleri gün geçtikçe güç kaybediyorlardı. Hatta yiyecekleri dahi tükenmek üzereydi.

Şahin Bey bu başarılar sayesinde önce çete reisliğine getirildi. Sonra da çeteler bir cemiyet altında birleşince yeni kurulmuş olan Antep Müdafai Hukuk Cemiyeti'ne başkan olarak seçildi. İlk

vazifesi de Suriye'den gelecek olan yardımların düşman askerlerine ulaşmasını engellemekti.

Şahin Bey bu görevi kendisine veren Antep halkına karşı cesaret verici bir konuşma yaptı.

– Ey Antepliler! Güzel Antep'imiz zor günler geçirmektedir. Anadolu'muzun bu güzel şehri hiçbir zaman esaret altında kalmamıştır ve asla da kalamaz. Düşmanların silahı, erzakı, askeri çoktur, bunu kabul ediyorum, ama buna karşılık bizim de imanımız ve cesaretimiz var. Siz beni bu önemli göreve getirdiniz, bana güvendiniz. İnşallah sizin bu güveninize layık olmaya gayret göstereceğim. Son düşman askeri de Antep'ten çıkana kadar canımla, kanımla mücadele edeceğim. Allah utandırmasın… Hepimizin yardımcısı olsun inşallah!

Bu konuşma herkese cesaret ve ümit vermişti. Antep'te yeniden bir diriliş yaşanıyordu. Antep, Şahin Bey'in etrafında yeniden canlanıyordu adeta.

Şahin Bey'in konuşmasından sonra halkın içinden, coşkulu sesler yükseliyordu:

– Yaşa!

– Yaşa Şahin Bey!

– Her şey vatan için!

– Esir yaşamaktansa ölürüz!

– Bu millet tarih boyunca esaret altında olmamıştır! Bundan sonra da olamaz.

– Ya istiklal ya ölüm…

Alkışlar, bağırışlar birbirine karıştı. Kürsüden inen Şahin Bey büyük bir sevgi yumağının ortasında kalmıştı. Ardından yakın silah arkadaşları onu tebrik için geldiler. Şahin Bey'i ilk defa yakından görenler heyecanlarına hâkim olamıyor, ona sarılmak istiyorlardı.

Şahin Bey'in kumandanlığını yaptığı düzenli birlikler her geçen gün daha da tecrübe kazanıyordu. Gönüllü birliklerin gün geçtikçe artan tecrübesi ve azmi sayesinde büyük başarılar elde ediliyordu.

Sadece tüfek ve süngüleri vardı… Bu olumsuzluklar onlara zerre kadar yılgınlık vermiyordu.

* * *

Harekât Başlıyor

Aylardan Şubattı. Hava oldukça soğuktu. Kurt kuş, börtü böcek kış uykusuna yatmış, insanlar elini eteğini sokaklardan çekmişti.

Şahin Bey ve gönüllü birlikler ise kar kış demeden Kilis-Antep yolunu tutmuş düşmana geçit vermiyorlardı. Şehre giden telgraf tellerini de kesmişlerdi. Suriye'den gelecek destekleri ve Suriye-Antep arasındaki haberleşmeyi engellemek için yapmışlardı bütün bunları.

Ama bu durum düşman askerlerinin hiç de hoşuna gitmemişti. Hatta düşman kuvvetleri komutanı Şahin Bey'e yazdığı mektubunda bu yolun derhal açılmasını istiyor. Yol açılırsa Şahin Bey'in canını bağışlayacaklarını, kimseye de zarar vermeyeceklerini söylüyordu.

Şahin Bey bu mektuba karşılık olarak bir cevap mektubu yazdı. Bu mektupta düşman kuvvetleri

komutanına adeta meydan okuyor ve hemen yurdu terk etmelerini istiyordu.

"Güzel memleketime ayak basma cüretini gösteren gafil komutana!

Kirli ayaklarınızla bastığınız bu topraklar benim atalarımın kanlarıyla sulanmıştır. O pis ayaklarınızı bir an önce çekin kutsal topraklarımızdan... Asırlardır bize yurt olan bu topraklarda hep hür yaşadık. Bundan sonra da hür yaşamaya devam edeceğiz. Bunun için gerekirse kanımızın son damlasına kadar savaşmaya hazırız. Vatan için can vermek, vatansız yaşamaktan yeğdir bizim için... Ölüm bizim için vuslattır... Sizin için ise ayrılık... Biz ölüme koşarak gideriz... Siz ise ölümden korkarsınız... Ölümden korkmayan hiçbir şeyden korkmaz. Bunu böyle bilin ve bizimle boş yere uğraşmayın. Memleketimin topraklarını daha fazla kirletmeden çekip gidin buradan. Bu size son ihtarımdır. Şimdi gitmezseniz, emin olun bundan sonra isteseniz de gidemezsiniz... Bundan böyle nefesleriniz sayılı... Bizden söylemesi..."

Gönüllü Birlikler Komutanı Şahin Bey

Bu mektup düşman komutanını çıldırtmıştı. Bütün organlarını ölüm korkusu sarmıştı. Rüyalarında ölüm görüyor, uyandığında ölüm kokluyordu. Bir an önce bütün kuvvetleri toplamalı ve son vuru-

şu yapmalıydı. "Bundan böyle nefesleriniz sayılı..." ifadesi, yakında tepenize bineceğiz mânâsına geliyordu. Bu da bitişleri demekti...

Bu arada Antep içindeki halk da boş durmuyordu. Onlar da hazırlıklara başlamışlardı. Çünkü her an şehir dışındaki gönüllü birlikler şehre baskın yapabilirlerdi. Baskın esnasında harekete geçilmeli ve düşmanlar araya sıkışıp kalmalıydı.

Şahin Bey, şubat ayı sonlarına doğru iki adamını Kilis yolunu tutmakla görevlendirdi. Çünkü Mart ayı ortalarına doğru Suriye'den düşman askerlerine çok sayıda erzak ve cephane geleceği haberini almıştı. Kendisi de bir yandan Antep çıkışını tutuyor, bir yandan da işgal kuvvetlerine çağrıda bulunup teslim olmalarını istiyordu. Ayrıca toptan bir saldırı için de tüm hazırlıklar gözden geçiriliyordu.

Bu arada şehirdeki düşman askerleri zor durumdaydı. Erzak sıkıntısı çekiyorlardı. Sürekli olarak Suriye'deki birliklerinden yardım istiyorlardı. Bu isteklerine uzun süredir cevap gelmiyordu. Ayrıca Şahin Bey'in topyekûn bir saldırıya hazırlandığı haberlerini alıyor, tedirginlikleri ise her geçen gün biraz daha artıyordu.

Bu arada düşman komutanı Suriye'deki ana karargâha acil çağrı göndermişti. Çağrıda acilen Kilis-Antep yolunun açılmasını, Şahin Bey ve çeteci arkadaşlarını ortadan kaldırılmasını istiyordu. Eğer bu yol açılırsa kendilerini çok zor durumda bırakan bu çıkmazdan kurtulacaklardı. Çünkü azıkları iyice azalmış, cephaneleri de tükenmeye başlamıştı. Şehirdeki ahali de onlara yiyecek vermiyordu. Tehditle, zorla dahi halktan yiyecek içecek bir şeyler alamıyorlardı.

Onlara destek veren azınlıklar ise kendileri de zor durumda olduğundan ancak az miktarda yardım yapabiliyorlardı.

Sayılı günler geçmiş Mart ayı gelmişti. Mart ayı başında Suriye'den ayrılan düşman kuvvetleri Antep'teki kuvvetlere yardım için yola çıkmışlardı. Bu kuvvetler üç piyade alayından oluşuyordu. Yanlarında erzak ve silah taşıyan 150 araba vardı. Bu kuvvetler yanlarındaki mühimmat ve cephaneyle 24 Mart'ta Kilis'e vardılar. Oradan da Antep'e doğru hiç vakit kaybetmeden yola koyuldular.

Şahin Bey, bu birliğin Antep'e ulaşmasını engellemek için çalışmalara başlamıştı bile. Bu nedenle düşmanın geçeceği yollara kademe kademe gönüllü birlikler yerleştirildi. Gönüllü birlikler tüm önemli

geçitleri tuttular. Fakat düşman askeri çok kalabalıktı, bir de yanlarında ağır makineli silahlar vardı. Bu yüzden çok iyi plânlar yapılmalı, düşmana saldırı yapılacak noktalar iyi tespit edilmeliydi.

Günlerden 28 Mart'tı. Düşman askerleri Kilis-Antep yolunda Antep'e doğru ilerlemekteydiler. Gönüllü birliklerin konuşlandığı bölgelere artık iyice yaklaşmışlardı. Biraz daha ilerledikten sonra ilk gönüllü birliklerle Kızılburun mevziinde karşılaştı düşman askerleri. Gönüllü birlikleri karşılarında gören düşman birlikleri yolda mevzilenen Türk kuvvetlerine karşı yoğun bir saldırı başlattılar.

Önce ağır ve yoğun top atışıyla, sonra da süvari saldırısıyla Türk askerinin mevzilendiği tepelere saldırdılar. Buraları korumakla görevli olan Türk kuvvetleri bu yoğun saldırı sonrasında geri çekilmek zorunda kaldılar. İkinci olarak düşman askerleri ile gönüllü birlikler Kertil civarında karşılaştı. Düşman kuvvetlerinin Türk birliklerinin bulunduğu sahaları top ateşi ve makineli tüfek yağmuruna tutmaları üzerine Türk birlikleri buradan da çekilmek zorunda kaldılar.

Düşman askerleri diğer mevzilere de aynı şekilde saldırılar düzenledi. Buralardaki Türk birlikleri

de düşmanın bu yoğun saldırısına dayanamayıp geri çekilmek zorunda kaldı.

Sonra düşman kuvvetleri bütün güçleriyle Şahin Bey'in mevzilendiği ve tuttuğu bölgeye doğru ilerlemeye başladılar. Daha önce geri çekilen mevzilerin sorumluları ona geri çekilmesinin daha yerinde olacağını, bu kadar güçlü bir düşman kuvvetine karşı koymanın imkânsız olduğunu anlatmaya çalıştılar. Ancak Şahin Bey kararını vermişti bir kere.

Yanındaki askerlere hitaben,

– Siz geri çekilin. Diğer kuvvetlere katılın, dedi.

Askerler:

– Ya siz, diye karşılık verdiler.

– Ben burada kalıp düşmanla savaşacağım.

– Ama komutanım onlarla tek başınıza başa çıkamazsınız.

– Beni bu yolu tutmakla görevlendiren cemiyete söz verdim! Anteplilere söz verdim. Düşman cesedimi çiğnemeden Antep'e giremez. Ben sözümü çiğnemek yerine ölmeyi tercih ederim. Hadi siz fazla oyalanmayın, geri çekilin! Hanımıma

söyleyin, hakkını helâl etsin. Oğluma da iyi baksın, dedi.

Bu sözleri Şahin Bey'den duyan askerler onun yanından ayrılmak istemediler. "Biz de sizinle kalıp kanımızın son damlasına kadar savaşacağız." dediler.

Kısa süre sonra düşman birlikleri Şahin Bey ve adamlarının olduğu mevziye, Elmalı köprüsüne ulaşmıştı. Şahin Bey ve adamları bulundukları mevzileri yerlerinden kıpırdamadan savunuyorlardı. Kısa süre sonra düşmanla yapılan bu çetin çatışmalarda Türk kuvvetleri ağır kayıplar vermeye başladılar. Şahin Bey'in yanındaki askerler birer birer şehit oluyordu.

Bunun üzerine Şahin Bey ve yanındakiler Elmalı Köprüsü'ne kadar geri çekildiler. Şahin Bey daha fazla arkadaşının ölmesini istemiyordu.

Bu nedenle yanındaki askerlere dönerek,

– Sizler geri çekilin ve şehirdekilere haber verin. Ben burada kalıp düşmanı oyalamaya çalışacağım, dedi.

– Ama efendim, nasıl olur?

– Ben ne diyorsam onu yapın! Hadi durmayın!

Şahin Bey'in bu kararlılığını gören askerler üzgün bir şekilde geri çekilmeye başladılar. Şahin Bey ise elinde tüfeğiyle köprü yakınlarında bir yere mevzilenmişti.

İçinden söylenmeye başladı.

"Hadi gelin de bu güzel yurdu işgal etmek neymiş görün bakalım. Buraya geldiğinize, bu güzel şehri işgal ettiğinize pişman olacaksınız."

Düşman kuvvetleri köprü yakınlarına kadar gelmişlerdi. Şahin Bey Elmalı Köprüsü'nü kendine siper ederek düşman askerlerine ateş etmeye başladı.

Köprüde sadece bir kişinin olması onları şaşırtmıştı. Düşman kuvvetleri çok sayıda askerle köprüye ilerlemeye devam ettiler. Düşman da ateşe başlamıştı. Şahin Bey ise elindeki sınırlı mermiyi dikkatli kullanmak istiyor ve isabetli atışlar yapıyordu. Ancak sınırlı sayıdaki mermisi de tükenmişti.

Şahin Bey bu sefer süngüsünü takıp şahin gibi atıldı düşman askerlerinin içine. Fakat Şahin Bey'in vücudu aldığı kurşunlarla kanlar içinde kalmıştı. Artık dayanacak gücü de kalmamıştı. Bir şahin gibi süzülerek vücudunu yere bırakıverdi.

Şahin Bey, şehit olmuştu. Ama düşmana da ağır kayıplar verdirmişti.

Şahin Bey'in şehit olması ve Türk Kuvvetleri'nin yenilgiye uğraması Anteplileri çok üzmüştü.

Düşman kuvvetleri sevinç çığlıkları atarak Antep'e girdi. İşgalci askerler ve azınlıklar da aynı sevinç çığlıkları ile onları karşıladılar. Bütün umutların kesildiği bir anda Suriye'den gelen kuvvetlerin imdada yetişmesi azınlıkları ve Fransız askerlerini iyice şımartmıştı.

İşgal kuvvetlerinin komutanı sinsi sinsi sırıtarak, "Demek nefesimiz sayılı ha… Kimin nefesi sayılıymış gördün değil mi Şahin Bey..." diye söyleniyordu.

Artık iyiden iyiye rahatlamıştı. Ölüm korkusu da kalmamıştı... Şimdi öldürme zamanıydı. Ölüm korkuyla uykusuz kalınan günlerin, kâbus dolu rüyaların intikamını alma zamanıydı. Şimdi Türkleri imha etme zamanıydı. Hızlı bir kararla askerlerini toplayarak, bu kararı uygulamak için direktifler vermeye başladı.

Yeni gelen birlikler, işgal güçleri ve azınlık güçleri bu anı bekliyorlardı. Zafer çığlıkları atarak hemen saldırıya geçtiler…

Fakat büyük bir savunma ile karşılaşmışlardı. Bıçağını tüfeğini, kazmasını küreğini alan sokaklara dökülmüştü. Bir Şahin Bey ölmüştü ama binlerce Şahin Bey doldurmuştu meydanları… İşte savaş şimdi başlamıştı. Kızı kızanıyla, genci ihtiyarı ile coşkun bir sel olmuştu Antep halkı. Önlerinde hiçbir güç dayanamıyor, ancak kaçan kurtuluyordu. Kaçamayanlar ya bu selde boğuluyor ya da aman dileniyordu.

Kısa sürede darmadağın olmuştu düşman kuvvetleri… Büyük bir panik başlamış, geldikleri yöne doğru kaçmaya başlamışlardı. Hainlik yapan azınlıklar ve işgalci Fransızlar can derdine düşmüşler, ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Kısa sürede tertemiz olmuştu Antep sokakları… Kirli çizmelerden, pis kokulardan eser kalmamıştı. Türk bayrakları yine gönderlerde nazlı nazlı dalgalanmaya başlamıştı.

Antep savunması, Anteplilerin kahramanlık destanı oldu. Bu destan daha sonra Anadolu'nun pek çok yerinde, Afyon'da, Kütahya'da, Dumlupınar'da, Kocatepe'de tekrar yaşandı ve Anadolu düşman esaretinden kurtulmuş oldu.

Antep halkı ve Anadolu insanı kendisine yol gösteren bu kahramanı hiç ama hiç unutmadı. Ne zaman gururla baksalar gökyüzüne, Antep semalarında bir Şahin vardı.

ANTEPLİ ŞAHİN

Ben Antepliyim, Şahin'im ağam.
Mavzer omuzuma yük.
Ben yumruklarımla dövüşeceğim.
Yumruklarım memleket kadar büyük.

Hey, hey!
Yine de hey hey!
Kaytan bıyıklarım, delişmen çağım
Düşman kurşunlarına inat köprü başında
Memleket türküleri çağıracağım.

Bu dağlarda biz yaşarız, bu dağlar bizim dağımız.
Namusumuz temiz, bayrağımız hür
Analarımız, karımız, kızımız, kısrağımız
Burda erkekçe döğüşür

Bir bayrak dalgalanır Antep kalesi üstünde
Alı kanımdaki al, akı alnımdaki ak
Bayraklar içinde en güzel bayrak
Düşüncem senden yanadır

Hep senden yanadır çektiğim kahır
Bu senın ülkende, senin gölgende
Düşmesin kara kalpaklar, kirlenmesin duvaklar
Korkum yok ölümden kâfirden yana
Alacaksa alsın beni şafaklar.

Hey, hey!
Yine de ey hey!
Al bayraklar altında kara bir kartal gibi
Yaşamak ne güzel şey.

Bir sır var bu mavzerde, attığım gitmez boşa
Çıkmış bir eski savaştan
Türk'ün bir karış toprak parçası için
Destanlar yazacağız yeni baştan.

Yıktım toprağın üstüne bir sarı kurşunla birini
Çıktı karşıma biri,
Çıktıkça çektim tetiği bismillâhlarla beraber
Vurdum alnından kâfiri.

Bu kaçıncı kurşundur, bu kaçıncı bismillâh
Bu kaçıncı ölüdür?
Bir türkü söylenir siperlerde her sabah
Vurun Antepliler namus günüdür!

Ben Antepliyim Şahin'im ağam
Mavzer omuzuma yük
Ben yumruklarımla dövüşeceğim
Yumruklarım memleket kadar büyük!

Yavuz Bülent Bakiler

Şahin Bey Kimdir?

Şahin Bey'in asıl adı Mehmed Said'tir. 1877 yılında Antep'te doğmuştur. 1899'de Yemen'e er olarak giden Mehmed Said, Yemen cephesinde gösterdiği başarı ve kahramanlık üzerine başçavuş olmuştur. 1911'de Trablusgarb'a gönüllü olarak gitmiş, Balkan savaşlarında Çatalca cephesinde savaşmıştır. Antep savunmasında gösterdiği başarılar dolayısıyla ona halk tarafından Şahin Bey adı verilmiştir.

Galiçya'da 15. Kolorduda ve Sina Cephesinde vazife almıştır. Tehlikeli vazifelere gönüllü olup, görevi başarıyla yerine getirince teğmenliğe yükseltilmiştir. 1918 yılında İngilizlerle Sina cephesinde cereyan eden şiddetli bir muharebe neticesinde esir düşmüştür. Mısır'daki İngiliz esir kampında 1919 Aralık ayı başlarına kadar esir olarak kalmış, ateşkesten sonra serbest bırakılmıştır.

Şahin Bey, 13 Aralık 1919'da İstanbul'a gelmiş ve Harbiye Nezaretine müracaat ederek vazife istemiştir. Harbiye Nezareti tarafından Urfa'nın Birecik kazası Askerlik Şubesi Başkanlığına tayin olunan Şahin Bey, işgal altındaki Antep'in durumunu görerek Antep'te kalmaya karar vermiştir. Antep Heyet-i Merkeziyesine "merkezi heyeti" müracaat ederek vazife isteyen Şahin Bey, heyetin kendisine Kilis-Antep yolunu kontrol altında tutma vazifesini vermesi üzerine derhal çalışmaya başlamıştır.

Kilis-Antep yolunu tutarak Fransızların Antep'e yardım göndermesini 28 Mart 1920'ye kadar 100 kişilik birliğiyle engellemiştir.

Kilis'ten hareket eden Fransızlar'ın Şahin Bey'in kontrolündeki savunma noktalarına 26 Mart 1920'de 3 piyade alayı 200 süvari bir batarya top, 4 tank ile saldırmasıyla çatışmalar başlamıştır. Birinci gün Fransızlar Şahin Bey ve kuvvetlerinin tuttuğu siperleri akşama kadar top ve tank ateşi yağdırmışlardır. Şahin Bey ve kuvvetleri silahlarının yetersizliğinden bu saldırıya karşılılık verememiştir.

Aynı günün gecesi Şahin Bey bir gece baskını yapmaya çalıştıysa da başarılı olamamıştır. Savunma hattını geri çekmiştir. Son kurşununa kadar savaşmıştır. 28 Mart 1920'de de bu çatışmalar sırasında şehit olmuştur.

Gaziantep ve yöresinde milli mücadelenin destanlaşan ve unutulmayan isimlerindendir. Adına pek çok türkü, şiir yazılmıştır.